

Arrest

nr. 41 075 van 30 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat B. SOENEN en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

A. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het feitenrelaas als volgt:

“U verklaart het staatsburgerschap van Belarus te bezitten en van Belarussische origine te zijn.

U geeft aan dat al uw problemen verbonden zijn met de problemen van uw partner Mireichyk Dzmitry (O.V. X), en u stelt dat u geen eigen persoonlijke problemen had.

Uw partner kende problemen in Belarus omdat hij lid was van de partij OGP sinds begin 2006.

Tijdens de presidentsverkiezingen van 2006 werd uw partner gedurende ongeveer 15 dagen opgesloten bij de politie in Borisov. Uw partner was niet geslagen bij deze opsluiting en hij had geen uiterlijke tekenen van verwondingen.

Op 21 juni 2008 ging uw partner naar Minsk, waar hij werd gearresteerd. Hij kwam pas drie dagen later thuis. Hij was geslagen, en hij liep hierdoor blauwe plekken onder zijn ogen, beschadigde lippen, blauwe plekken op armen, benen en buik, en een hersenschudding op. Jullie belden een ambulance op

24 juni 2008, die uw partner meenam naar het stedelijk ziekenhuis van Borisov. Er werd een röntgenfoto genomen en uw partner kreeg een injectie.

Op 19 juli 2008 had uw partner een vergadering van de OGP bij jullie thuis. Er vielen plots gemaskerde mannen binnen, die iedereen meenamen. Uw partner moest een document tekenen in verband met een huiszoeking en ze begonnen daarna alles te doorzoeken. Uw partner zat 5 dagen opgesloten, tot 24 juli 2008. Uw partner werd niet geslagen, en hij had geen uiterlijke verwondingen bij zijn vrijlating. Daarna werden jullie gevolgd. Jullie kind was geschrokken, en hij had last van zenuwen en stress. De vriend van uw partner, Sasja Kozjarskin, verdween.

U werd nadien opgeroepen om te spreken over uw man. U werd persoonlijk nooit fysiek aangevallen, u bent nooit veroordeeld geweest voor een rechtbank en u bent nooit opgesloten of vastgehouden geweest.

U verliet Belarus op 18 augustus 2008 met een minibus en u reisde richting België.

U kwam België binnen op 19 augustus 2008 in het gezelschap van uw partner Mireichyk Dzmitry (O.V. 6.302.309) en in het gezelschap van jullie minderjarig kind Smantser Ilya, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 19 augustus 2008."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

"U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u kende in Belarus verbonden waren met de problemen van uw partner Mireichyk Dzmitry (O.V. 6.302.309) en u stelt uitdrukkelijk dat u zelf geen persoonlijke problemen kende, p.04).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner Mireichyk Dzmitry (O.V. 6.302.309) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner Mireichyk Dzmitry (O.V. 6.302.309) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofd onmogelijk besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een invaliditeitsbewijs, een huwelijksakte, diploma's en een geboorteakte) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielrelaas aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, D.M.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 41 074 van 30 maart 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van D.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de bewering van verzoeker dat hij geen grote rol had binnen de partij OGP, in strijd is met hetgeen hij dienaangaande verklaard heeft op het Commissariaat-generaal.

De Raad leest immers in het verhoorverslag van 4 november 2009 dat verzoeker verklaarde "Ik was de leider- voor de OGP van de stad Borisov-" (zie p. 10).

De vaststelling van zijn schamele kennis omtrent OGP voert terecht tot het besluit dat "Concluderend kan dan ook worden gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u actief was binnen de oppositie, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat u hierdoor in uw land problemen zou hebben gekend of in de toekomst zou kennen".

Verder leest de Raad aangaande verzoekers opsluiting in 2006 in voormeld verhoorverslag (p. 6-7) dat verzoeker verklaarde dat hij op 19 maart 2006 werd aangehouden op het Oktoberplein in Minsk, waarbij hij zonder proces werd opgesloten gedurende 10 dagen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat verzoekers naam niet terug te vinden is in de lijst van de mensenrechtenorganisatie Viasna die een volledige oplijsting heeft gemaakt van alle personen die werden aangehouden en opgesloten in de periode van 19 maart 2006 tot en met 25 maart 2006.

De Commissaris-generaal kon hieruit op goede gronden besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij in maart 2006 gearresteerd en opgesloten was.

Het argument dat hij "activist" was en dit uitlegt waarom zijn naam niet op de lijst staat van de mensenrechtenorganisatie Viasna, is geen antwoord; verzoeker maakt niet aannemelijk waarom "activisten" niet vermeld werden.

Verzoekers bewering dat "het zou verzoeker verwonderen dat hij niet zou vermeld staan op de recente lijst van Viasna met betrekking tot de recentere gebeurtenissen in 2008", is even niets zeggend als zijn vorige bewering dat "activisten" niet op de lijst vermeld worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf.

Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt waarmee kan aangetoond worden dat hij daadwerkelijk in die periode zou gearresteerd en opgesloten zijn geweest.

Verzoeker legde verschillende documenten neer, namelijk een uitreisverbod uitgesproken door het parket van Borisov, een beslissing van het parket dat er een huiszoeking zal verricht worden in het appartement, een proces-verbaal van aanhouding op 21 juni 2008, een beslissing dat verzoeker als verdachte werd bestempeld, een beslissing over een inbeslagname na een huiszoeking op 19 juli 2008, een convocatie van verzoekster, een convocatie voor verzoeker op 30 juni en een op 7 juli 2008, maar deze documenten hebben echter allemaal betrekking op het incident van 2008 en vormen geenszins een bewijs van de door verzoeker ingeroepen problemen in 2006.

Aangaande verzoekers verwijzing naar het boek "Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993" benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Gelet op wat voorafgaat volgt dat de Raad geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

2.3. Verzoeker voert aan dat er geen afzonderlijk onderzoek gebeurd omtrent zijn vraag om subsidiaire bescherming te bekomen.

Hij stelt de vraag "of de bestraffing wegens anti-regeringsliteratuur niet kan aanzien worden als een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b Vreemdelingenwet" en citeert hierbij in zijn verzoekschrift voormeld wetsartikel.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, niet worden toegekend. Een ongeloofwaardig relaas kan immers niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 maart 2010 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE